

[Rimstad.]

bebrejde det ærede medlems parti, hvis det i besiddelse af den spagfærdige magt, en mindretalsregering har, syltede arbejdet i et udvalg, hvis opgave det var f. eks. at komme med forslag til statens overtagelse af produktionsmidlerne?

Det må dog efterhånden være gået op for alle her i landet — vælgere som politiske partier — at den siddende socialdemokratiske regering er en inflationsvenlig regering, en regering, der hellere støtter inflationens vækst end standser den. Vi har jo år efter år set denne regering ekspandere statsbudgettet, man kan vist godt sige ganske hæmningsløst, i hvert fald så stærkt, at den højtærede finansminister forleden dag fandt det påkrævet at understrege, at fra nu af må budgetstigningerne dæmpes, altså underforstået, men alligevel forstået, at nu forekom stigningerne selv ham, den socialdemokratiske minister, for voldsomme. Men, tilføjede ministeren, budgetterne skal dog stadig ekspanderes; det kræver den moderne velfærdsstat, som ikke kan udbygges i en passende stigningstakt, hvis man ikke lægger en større og større del af den økonomiske aktivitet ind under det offentlige, altså ind under staten.

I dette forhold har vi inflationskildens udspring. De stadige bestræbelser fra statens side gående ud på at tage hånd om en voksende del af samfundsøkonomien må, fordi statens indsats i et socialistisk styret samfund, hvis produktionsøkonomi trods alt hviler på det privatkapitalistiske grundlag, altid have karakter af forbrug, mens ansvaret for produktionen i store træk overlades et gennem skatter og afgifter økonomisk og finansielt for stærkt svækket privat initiativ.

Da mit parti — ligesom de fleste af de her i salen repræsenterede partier — ingen ønsker har om en samfundsomvæltning i kommunistisk retning, hvor staten foruden overforbrugsøkonomien også hersker over produktionsøkonomien, må inflationsbekæmpelsen først og fremmest være et spørgsmål om at genskabe balance mellem forbrug og produktion. Den balance har den siddende regering nemlig langsomt, år efter år, ødelagt, og når ødelæggelsens resultat først nu bliver så synligt, at almindelige mennesker kan få øje på det, så skyldes det,

at ingen regering i dette land nogen sinde har haft så gunstige, udefra kommende konjunkturer som netop regeringen Krag.

Regeringen har misrøgtet disse store muligheder ved at undlade at påkalde flid, arbejdsomhed og sparsommelighed og ved i alt for ringe omfang at påkalde og understøtte det private initiativ. Regeringen har tværtimod gennem sin lønpolitik opretholdt et forbrug i befolkningen, som er langt større end det, den forhåndenværende produktion kan garantere. Derfor står vi, hvor vi står i dag: forrest i den europæiske inflation, belastet med alt for høje omkostninger i vor produktion og med udsigt til katastrofale stigninger i disse omkostninger i den kommende tid.

Da der i 50ernes slutning og i begyndelsen af 60erne var tydelige tegn i sol og måne på, at man stod foran virkeliggørelsen af en europæisk økonomisk integration, tog den danske produktion som helhed, både landbrug og industri, med betydeligt held den opgave op at rationalisere og modernisere det danske produktionsapparat. Man ville stå rustet over for sådanne industrielle og produktionsmæssige kæmper som Vesttyskland, Italien og Frankrig, når styrkeprøven kom. Og anstrengelserne bar frugt. Men da vi, takket være de Gaulles angelsaksiske aversioner, ikke blev deltager i den europæiske samling, rettede vi vore eksportbestræbelser dels mod EFTA, dels mod tredjelændene.

Den stadig voksende eksport til disse vore nuværende handelspartnere har økonomisk skaffet os gode, men på mange måder nok for let tjente resultater, efterhånden i større og større omfang baseret mere på dygtig handel end på rationel produktion. Der er i dag en i styrke ikke tidligere konstateret modstand mod vore afsætningsanstrengelser. Den kan i særlig grad føres tilbage til vore for store omkostninger med deraf afledte for høje priser og vore for dårlige kreditmuligheder, hidrørende fra den alt for høje rente og den allerede i nogen tid virkende kapitalmangel.

Vore stadig øgede omkostninger har deres rod i vort løn- og pristalssystem og i den måde, systemerne administreres på, for det er jo mere end rigtigt, hvad det ærede medlem hr. Henry Christensen siger ved fremsættelsen af dette forslag, at priserne